

Igehirdetés Hajmáskér 2006. 12. 25. Karácsony első napja

hajmasker2006_12_25.mp3

Istennek Igéje, melynek alapján az Ő üzenetét hirdetni kívánom köztetek, írva található János evangéliuma 1. részében, annak 14. versében.

Így szól János evangéliuma 1. részének 14. verse:

Az Ige testté lett, közöttünk lakott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal.

Eddig Istennek írott Igéje.

Kedves Testvéreim! Karácsonyt ünneplő szent Gyülekezet! Krisztusról beszélni az elmúlt kétezer évben mindig magasztos feladat volt, még akkor is, hogyha voltak, s talán lesznek is olyan időszakok, amelyekben nem szívesen hallják az emberek az ő nevét, mert az emberek bizony-bizony nem szívesen találkoznak az igazsággal, nem szívesen találkoznak a kegyelemmel, s nagyon gyakran, minél inkább tudjuk, hogy bűneink, titkos bűneink vannak, annál kevésbé szeretünk találkozni olyanokkal, akik tiszták és igazak. S ha mi sötétnek érezzük a lelkünket, nagyon nehéz elfogadni olyan emberek jelenlétét, akiket magunknál jobbnak, különbnek, tisztábbnak tartunk. Nem véletlen, hogy szinte – mondhatjuk így – alapvető emberi tulajdonság az, hogy szeretünk másiról rosszat mondani, mert miközben az ember rosszat mond a másiról, úgy érzi gyakran, hogy ő maga mintha különbé lenne általa, vagy legalábbis lehúzza azt a másikat magához, ő se jobb, ő se különb a Deákné vásznánál.

Krisztusról is nagyon sokan, nagyon sokféle dolgot mondanak. Mind a mai napig vannak olyanok, akik úgy gondolják, hogy ő tulajdonképpen egy egyiptomi légionáriusnak a törvényen kívüli gyermeke. Nagyon sokan úgy gondolják, hogy a Karácsonyban egy óriási becsapás áldozatai vagyunk, merthogy az a Szűz Mária, aki megszülte ezt a gyermeket, igazából becsapta ezt a szerencsétlen Józsefet. Aztán vannak, akik odáig mennek ebben a történetben, hogy már azt tanítják Jézusról, hogy nem is volt zsidó. Nem volt zsidó, hiszen római katona gyermeke volt, mások azt mondják, hogy valamiféle pártus herceg, valamiféle nem zsidó, talán szkíta-szittya nép gyermeke, és ki tudja hova ragadtatja el az embereket a néha jó szándékú, másszor szerintem kimondott ártó szándékkal, kimondott félrevezető szándékkal létrejött emberi akarat, emberi butaság.

Nekünk, keresztyéneknek ismernünk kell Őt, ismernünk kell, hogy ki az a Jézus, akinek 2006. esztendeje minden évben összegyűlnek az emberek, hogy megünnepeljék a születését. Tudnunk kell, hogy zsidó volt. És Isten szándékosan választotta ki a zsidó népet arra a feladatra, hogy belőlük szülessen meg a világ Megváltója. S hogy mi volt a szándéka, könnyen megérthetjük, hogyha belegondolunk abba, az egyébként nagyon elrejtett bibliai versbe, amelyről nagyon kevesen tudják, hogy egyáltalán le van írva, mégis Mózes 5. könyvének, 7. részének a 7. versében le is íratott: „Nem azért választott ki titeket az Úr, mert mintha a legnagyobbak volnátok minden nép között, hanem mert legkisebbek vagytok.” Kedves Testvéreim, a Bibliát és a Biblia nyelvét értő ember tudja azt, hogy a kicsi és a nagy, ugyanúgy a magyarban, mint a héberben nemcsak számszerű kifejezés, minőségjelző is. A legkisebb nép az a legrosszabb, mondjuk ki: szemét nép. És a legnagyobb, legjobb nép, ha van egyáltalán ilyen a világban, aki magasan föléemelkedve a többieknek, az lenne a legkiválóbb népe a világnak. És hogy mennyire így volt, nagyon jól mutatja, ha végignézzük Izrael népének történetét. És végig kell néznünk, ha meg akarjuk érteni, miért pont közéjük kellett megszületnie a Megváltónak.

Úr városából, Úr-Kaszdimból, egy alapvetően babilon-sumér közösségből elindul egy Ábrahám nevezetű ember, akit Isten kiválaszt arra, hogy egy másik földön, Kánaán földjén országa legyen. Ez az ember keresztülvándorol a sivatagon, nincs neki semmi mása, csak a hite. Öregember, késő öregségére születik neki egy gyermeke, Izsák, akit kész lenne feláldozni. Igen, ez a babiloni ember a hit hőse. Elhiszi azt, hogy az Isten minden csodát meg tud vele tenni. De, ha megnézzük, kik is az ő utódai, hogy ki is lesz annak az Izsáknak a gyermeke, akkor már érdekes dolgot tapasztalunk. Ézsau és Jákob. Ézsau a harcos vadász, kissé együgyű, de egyenes, kemény ember. És Jákob, akinek beszédes a neve: csaló. Kizsarloja az elsőszülöttségi jogot a bátyjától, majd saját édesapját sem szégyelli becsapni, és megszerzi az elsőszülötti áldást is. Kedves Testvéreim, ugye egyetlen nép sem lehet büszke egy ilyen ősapára. Aztán gondoljuk csak végig, hogyan megy tovább ennek a népnek a története. Egyiptomba kerülnek, mert van egy testvérük, József, aki kiváló és viszi magával az összes többit, ahol egyszer csak, hirtelen nagyon sokan lesznek és a fáraó úgy dönt, hogy elég az élőszködésből, rabszolgákká teszi őket. És ezek a rabszolgák 40 éven keresztül dolgoznak. Majd 40 év munka után Isten megkönyörül rajtuk, ismét küld egy kiválasztottat, küldi Mózeset. Mózes csodákat tesz, Mózes szembeszáll a fáraóval, és Istennel a háta mögött, az Isten csodáival kimentti őket. És mi történik? Ez a nép látja a csodákat, ez a nép megéri azt, hogy átmenjen az előtte szétnyíló Vörös-tengeren, látja, ahogy a fáraó katonái elpusztulnak, amikor bezárul mögöttük a két tengerfal, és ez a nép néhány nap múlva, amikor elfogy a tartalék élelem, visszakívánczik a

rabszolgaságba. Újra a húsfazekakat akarja, újra azt mondja, de jó volt nekünk Egyiptomban, szolgák voltunk, kihasználtak minket, de volt ennivalónk. Nem tud mit kezdeni a szabadságával, nem méltó rá, hogy szabad legyen. Sőt, egy rövid időre hagyja el őket Mózes, azonnal aranyborjút csináltatnak Áronnal, és egy idegen istent kezdenek el tisztelni. Ez a kiválasztott nép, Testvéreim. És mehetünk tovább. Mózes, haragvó Mózes, amikor pálcájával a sziklára csap, mert az emberek nem hiszik el, hogy az Isten meg akarja tartani őket, és fog vizet adni nekik a sivatagban. Aztán eltelik 40 esztendő, meghalnak azok az emberek, a nép között, akik visszakíváncsoztak a sivatagból az egyiptomi húsfazék mellé. És mi lesz? Jön egy olyan generáció, aki népirtást visz véghez Kánaán földjén. Kiirtanak minden férfit, nőt és gyereket. Ezek az emberek bármikor készek szövetséget kötni, majd elárulják a szövetségesüket, és legyilkolják őket. Gondoljunk a legnagyobb királyukra, Dávidra. Miről ismerszik Dávid a Bibliában? Állandóan elnézést kér Istentől. Másról se szól Dávidról az ének, a zsoltár, másról se szólnak a Biblia Igéi, csak arról, hogy Dávid elhagyja az Urat, és Dávid visszamegy az Úrhoz. Aztán Salamon, a világ legbölcsebb királya, aki szintén zsidó, nagy bölcsességében, jó dolgában és gazdagságában otthagyja Istenét, egyiptomi nőt és egyiptomi istent választ magának. Szét is szóródik a népe, szét is szóródik az országa, jön a babiloni fogság, s a babiloni fogságban is van egy-két kiválasztott, aki őrzi a hitet, aki őrzi az apáknak a legszentebb tanítását, de a tömeg – a Biblia sem titkolja – élősködővé válik a Babiloni Birodalom testén.

Egyikünk sem szeretne a saját népének ilyen történetet, egyikünk sem szeretne ilyen nép gyermekévé lenni. Valóban, a Biblia tanulsága szerint egy alja nép, a legrosszabb, amit kitalálhat valaki, és pont ezért ide kell megszületni a Krisztusnak. Mert Isten azért választotta ki még őket is, mert szereti. Mert minden embert szeret az Isten. Lehajolt hát a legrosszabbhoz, a legbűnösebb néphez, és azt mondta: Közöttetek fog megszületni a Fiam. Az egész világ minden népének Megváltója, azoknak az embereknek a Megváltója, akik többszörösen különbek nálatok, közétek születik, hogy rátok és mindenkire egyformán érvényes legyen ebben az univerzumban a megváltás, a megváltottság. Ő Krisztus, az Ige, a logosz, Isten lényege. Mert kedves Testvéreim, a logosz, amit igének fordítanak magyarra, megint csak egy beszédes kifejezés, meg kell említenünk, hogy a mi csodás magyar nyelvünk nagyon jól megtalálta a zsidó szónak és a görögnek is a megfelelőjét. Az ige jelent egyrészt egy olyan szót, ami valami cselekvést fejez ki, és az Isten szájából kijövő mondatokat, Isten akaratát is jelöli. Micsoda képes beszéd a Bibliában, amit Isten kimond, az azonnal megtörténik, cselekvésre változik az Ő szava. A mi emberi szavaink elszállnak. Nem véletlen, hogy nem hívjuk igének őket. Megígérgetünk mi – ugyanaz a szó van benne. Mi csak úgy ígérgetünk, de az Isten Igéje ígéretté válik, és az Ő Igéje be is teljesült a Krisztusban. Mert testté lett, megszületett, a zsidó nép soraiba született, úgy ahogy a próféták megírták, és maga János, a kiválasztott is leírja: „Láttuk az Ő dicsőségét.” Nyilvánvaló volt mindenki számára, aki körülötte volt, aki ismerte Őt, aki kinyitotta a szívét előtte, hogy valóban Ő a teremtő erő, Ő az, akit nem lehet személyként leírni, Ő az, aki csak kegyelem, igazság, isteni akarat, és hasonló szavakkal lehet körülírni. Mindaz, ami láthatatlan, ami megfoghatatlan, amit a tudósok – fizikusok, matematikusok, pszichológusok – felsőbbrendű intelligenciaként vagy bárhogymegfogalmaznak, egy kisgyermekben öltött testet 2006 esztendővel ezelőtt, hogy legyen valaki, aki kijelentést tesz arról, mit is jelent Istennek lenni, kijelentést tesz arról, hogy miért is szeret minket az Isten. Emberré lett azért, hogy fölládozhassa saját emberi mivoltát érettünk.

Nem tudom, belegendoltatok-e, hogy egy szuper lénynek, egy szuper intelligenciának, egy magasan fölöttünk álló valakinek már az is büntetés lehet, ha meg kell születnie emberi formában, nemhogy utána még ezt is föladva alászálljon a pokolra, és mindent fölládozott csak azért, mert szereti a legkisebb népet és a világ minden népét egyaránt, azért, hogy nekünk örök életünk legyen és Karácsony ünnepén megteríthessük az Úrnak szent asztalát. Mert, kedves Testvéreim, a Karácsonyban tulajdonképpen a mi református liturgiánk szerint jelen van a teljes üdvőtörténet, Krisztus kegyelmi munkája. Hiszen itt van a születés a betlehemi csillaggal, és itt van az úrvacsora szent sákramentuma, amivel együtt fogunk élni néhány perc múlva. Meghalt. Feltámadott. Adta magát érettünk, azt a maradék kis emberi testet is. Ebben van az erő 2006 esztendeje Testvéreim, ebben az önfeláldozásban, hogy amikor valaki megtagadja a saját, tökéletes istenségét, hogy megszülessen a legtökéletlenebb lét, legtökéletlenebb formájában, az emberi formában. S a végén még ezt is feláldozza, a nem a pokolra megy, hogy minden embernek, aki elfogadja Őt, aki leborul előtte, aki látja az Ő dicsőségét, és hajlandó szolgálni Neki, örök élete lehessen. Kedves Testvéreim ez az igazi evangélium. Itt, János könyvének az elejében, néhány mondatban szedve, ez van beleírva a szívünkbe, akármennyire próbáljuk néha elfelejteni, akármennyire is futunk előle évközben, a hétköznapokban, amikor jobban szeretjük a szürkeületet, mint a világosságot, és ez ragyog át minden Karácsonyon, minden hideg éjszakán előttünk. Épp ezért kedves Testvéreim, ezt a tanítást kell magunkkal vinni a hétköznapokra, ezt a tudást, hogy szembefordítsuk a világ ezer más okoskodásával, a megtévesztési akarással, a félrevezetésekkel, vagy egyszerűen a jó szándékú emberi butasággal. Mert ti nem emberi bölcsességet képviseltek, én nem emberi bölcsességet hirdetek nektek, hanem az Istenét, az Isten igazságát, ami számunkra maga a kegyelem. Ez határozza meg az ünnepünket, és ezért nemcsak összejövnünk, nemcsak megemlékezünk, hanem Isten segítségével ünnepet szentelünk, most is, ezen a 2006. Karácsonyon. Ámen.

Gyertek, hajtsuk meg fejünket, imádkozzunk!

Istenünk, Mennyei Édes Atyánk! Köszönjük Néked, hogy elküldted Elsőszülöttedet, hogy Magad lettél emberré, hogy az isteni lényeg fel tudta öltetni az emberi formát, s hogy Te minden embert egyformán szeretsz, a legkisebbet és a legnagyobbat is. Ó Urunk add, hogy mi tudjunk hálásak lenni a Te szeretetedért, hogy mi meg tudjuk köszönni tiszta szívvel a Te kegyelmedet, tudjunk Hozzád fordulni, ne csak ünnepeinken, de az év minden napján. Köszönjük Urunk, hogy ilyenkor mégis sokkal közelebb érzünk Téged magunkhoz, s egymáshoz is közelebb tudunk kerülni. Urunk! Áldott ezért a Te szent neved, s áldott az ünnep, melyet nekünk, embereknek adtál. Add, hogy lelkünk valóban kész legyen találkozni Veled, és egymással, hogy tudjunk hittel gondolni Rád, s elfogadni mindenkoron a Te rendelkezésedet. Ó Urunk, áldj meg, szentelj meg, erősíts és tisztíts meg mindannyiunkat, hogy tudjunk valóban őszinte szívvel gondolni azokra,

akik távol vannak tőlünk. Ó Urunk, Te adj nekik gyógyulást, Te hozz békességet és szeretetet a szívükbe, s adj kegyelmet minden embernek a Te szent Fiadért, a mi Urunk, Krisztusért, aki így tanított minket imádkozni:

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy! Szenteltessék meg a Te neved. Jöjjön el a Te országod. Legyen meg a Te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is. A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma. És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek. És ne vigy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól. Mert Tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség, mindörökké. Ámen.

S Istennek békessége, mely minden emberi értelmet felülhalad, meg fogja őrizni a ti szíveiteket és gondolataitokat az Úr Jézus Krisztusban. Ámen.